

## HỒI 604

## Kế Hoạch Vị Lai

Lôi Cửu Chỉ ra đón Từ Tử Lăng đưa vào bên trong, vừa đi vừa tranh thủ nhận xét về bốn gã gia nhân mới tới. Vào đến trong nhà, thấy Nhậm Tuấn hóa trang thành Tư Đồ Phúc Vinh, thần sắc cổ quái, đứng ở một góc, Từ Tử Lăng bèn ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Lôi Cửu Chỉ dương dương đắc ý nói: “Người không phát giác ra Phúc Vinh lão gia có chút khác lạ à?”

Nhậm Tuấn cố tình tỏ vẻ cam chịu, rõ ràng Lôi Cửu Chỉ cưỡng bức gã đứng ở đây để chờ kiểm tra.

Từ Tử Lăng liếc sơ qua một cái rồi mỉm cười: “Tiểu Tuấn chẳng những hóa trang thành Tư Đồ Phúc Vinh, mà còn giả trang cả ta nữa, đúng không?”

Nhậm Tuấn vui vẻ đáp: “Nhân lực của Tư gia thật lợi hại. Tiểu tử còn sợ ngài không nhìn ra thủ đoạn của Lôi gia.”

Lôi Cửu Chỉ ngạo mạn: “Đây chính là biện pháp cần thiết để đối phó với cao thủ. Sở dĩ ta nâng cao đế giày của Tiểu Tuấn là để cho chiều cao của hắn so với Lăng thiếu gia không sai một phân một thốn nào, lại dọn thêm cho vai rộng ra bằng những vật liệu mà Tử Lăng từng dùng khi hóa trang làm Tư Đồ Phúc Vinh. Sẽ không ai khám phá nổi đâu.”

Từ Tử Lăng khéo léo tán dương lão mầy câu rồi hỏi: “Lão ca có cách nào kiếm được loại phấn bột nào đó để xoa lên tranh sao cho người ta khó nhận thấy nhưng lại có thể từ từ tỏa mùi không?”

Lôi Cửu Chỉ lấy tay chỉ vào mặt mình, cười nói: “Lão già này có thể vì người giải quyết bất cứ việc gì, nhưng tốt nhất đệ hãy nói mọi chuyện cho rõ ràng, tránh sai một ly, đi một dặm.”

Từ Tử Lăng liền trình bày mọi suy nghĩ của mình. Lôi Cửu Chỉ nghe xong chỉ buông gọn lỏn: “Đợi ta nghĩ đã...”, rồi biến mất.

Nhậm Tuấn đến bên gã, thành thật nói: "Tù gia quá là lợi hại, không ngờ lại nghĩ ra diệu kế thần kỳ như thế."

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Cả ngày bị giam hãm trong phòng, người không cảm thấy bức bối à?"

Nhậm Tuấn lắc đầu, nói: "Sao lại bức bối? Tiểu tử được theo hai vị tiền bối, mỗi ngày học được bao nhiêu thứ mới. Khẩu gia đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ, Tù gia quá bộ đi vào là gặp ngay."

Từ Tử Lăng hỏi: "Còn Tống gia?"

Nhậm Tuấn hạ giọng đáp: "Từ sau khi gặp Thương Trường chủ trở về, Tống gia thần thờ ngồi mãi trong đình giữa vườn đến giờ, chúng ta không dám tới quấy nhiễu người."

Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng Từ Tử Lăng, gã gật đầu nói: "Để ta vào gặp Khẩu gia hỏi xem sao."

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh giường. Khẩu Trọng nằm ngửa, hai tay đặt dưới gáy liếc nhìn gã than thở: "Ta có hai nan đề muốn cùng người chia sẻ."

Từ Tử Lăng cười khở: "Nhìn người mặt ủ mày chau chắc hẳn nan đề ngập đầu không phải giả tạo. Ôi! Nan đề hả? Ta cũng có đây."

Khẩu Trọng bật dậy ngồi xếp bằng, cười nói: "Vì ta nói trước cho nên ta có quyền ưu tiên. Ta còn chưa cho người biết, tối qua ta đã cùng Loan Loan động thủ."

Từ Tử Lăng hiểu gã không muốn cho Hầu Hi Bạch biết vì chuyện này có liên quan đến Thạch Chi Hiền liền hỏi: "Thiên Ma đại pháp công thành viên mãn của ả lợi hại đến mức nào?"

Khẩu Trọng đáp: "Ta chưa được nếm mùi thực sự, nhưng có cảm giác mơ hồ là Thiên Ma đại pháp của ả đích thực có thể khắc chế Tinh Trung bát pháp của ta. Đó là sự tương khắc không cách gì có thể thay đổi của vật tính, kiểu như thủy có thể khắc hỏa."

Từ Tử Lăng nói: "Sự tình chắc gì đã nghiêm trọng như thế. Chẳng qua vì ả hiểu rõ hơn ai hết căn bản Trường Sinh chân khí của chúng ta thôi. Các người động thủ như thế nào?"

Khẩu Trọng đáp: "Là ả ta ép ta động thủ để chứng minh chỉ có Thiên Ma Trường của ả mới có thể vây khốn được Thạch Chi Hiền. Nan đề chính là ở chỗ này, rốt cục chúng ta cùng ả hợp tác, hay là cự tuyệt? Hôm nay chúng ta phải trả lời dứt khoát, ả không cho phép kéo dài thời gian nữa."

Từ Tử Lăng nói: “Có lẽ bởi ta từng nhìn thấy ả khóc lóc thảm thiết nên cảm thấy ả ta vẫn còn là người có huyết tính. Lúc này là thời khắc ả bị cô lập cả bốn bề. Vì người vì mình chúng ta đều nên giúp đỡ ả một phen. Tuy nhiên, chỉ hợp tác đối phó với Thạch Chi Hiền thôi, sau này chúng ta không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của ả nữa.”

Khấu Trọng than thở: “Người thông cảm với ả, bởi vì cho rằng Thạch Chi Hiền ỷ lớn hiếp nhỏ. Nhưng ta lại có cảm giác rất có thể ả là một Thạch Chi Hiền khác mà có ngày cả thiên hạ sẽ không ai kèm chế nổi.”

Từ Tử Lăng nhìn gã một hồi rồi nói: “Biểu hiện tối qua của ả chắc chắn khiến người tới giờ vẫn còn lo sợ, phải không?”

Hai mắt Khấu Trọng sáng rực lên, bỗng nhiên nhếch mép khẽ cười, nói: “Nên gọi là xúc động. Thiên Ma Trường của ả linh hoạt, biến hóa huyền ảo, đã kích động sâu xa lòng truy cầu võ đạo của ta. Giống như Bát Tử Ấn của Thạch Chi Hiền vậy. Được chưa? Vậy cứ theo lời người cùng ả hợp tác. Phải đánh bạc, con bà nó, một lần chứ. Nếu việc phục kích giết Thạch Chi Hiền thất bại, chúng ta phải ứng biến làm sao?”

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Chúng ta phải tức khắc rút chạy, bỏ luôn kế hoạch Tư Đồ Phúc Vinh, nếu không sẽ liên lụy đến nhiều người. Một khi ta khơi dậy sát cơ của Thạch Chi Hiền, lão sẽ không từ thủ đoạn đối phó với chúng ta. Khỏi cần nói cũng biết tàn độc ra sao.”

Khấu Trọng nói: “Nan đề thứ nhất coi như đã giải quyết. Còn một nan đề nữa e là người hữu tâm vô lực.” Tiếp đó, đem ưu tư của Tổng Sư Đạo nói ra.

Từ Tử Lăng trầm ngâm vài khắc, thấy Khấu Trọng trở mặt nhìn mình chằm chằm, ngạc nhiên nói: “Làm gì mà giương mắt nhìn ta ghê vậy?”

Khấu Trọng cắt húng nói: “Ta đang chờ coi người lợi dụng thời cơ khuyên giải ta bỏ chuyện tranh bá thiên hạ. Ôi! Ta hiện tại đang áy náy muốn chết đây. Có thể nói đó là cơ hội duy nhất để Tổng nhị gia có được hạnh phúc, nhưng nếu thất bại, y sẽ mất hết sinh thú. Đó là chưa kể có thể sẽ dẫn đến việc, con bà nó, tự sát vì tình. Đó là điều mà ta hết sức không muốn xảy ra.”

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Theo tình hình phát triển trước mắt, nếu Khấu Thiệu soái người bỏ việc tranh bá, Lạc Dương tất nhiên thất thủ. Tổng Khuyết bị người làm cho tâm ý nguội lạnh như tro tàn sẽ khoanh tay không đếm xỉa đến chuyện ở Trung thổ nữa. Lý Uyên sẽ triệu hồi Lý Thế Dân về Trường An, để cho Lý Nguyên Cát chủ trì đại cuộc. Khi Lạc Dương được Quan Trung hậu thuẫn, Đâu Kiến Đức và Lưu đại ca sẽ chỉ có bại mà không có thắng,

Ba Thục theo cam kết sẽ đầu hàng Đường, thiên hạ quần hùng, giống như những quân bài, theo các tướng thi nhau đầu hàng hoặc tử trận. Nếu tình huống đó xảy ra, Lý Thế Dân chắc chắn sẽ bị Ma môn trừ khử, lúc ấy thiên hạ của nhà Đường nếu không lọt vào tay Ma môn, cũng khó tránh khỏi số mạng bị liên quân ngoại bang xâm nhập chinh phục."

Khấu Trọng hết sức xúc động thốt lên: "Xem ra người lần đầu tiên chính thức ủng hộ ta ra trận thống nhất thiên hạ?"

Từ Tử Lăng cười khở: "Ta chỉ lấy việc luận việc, nhìn thấy tình hình Lý Uyên bị Doãn Tổ Văn của Ma môn lợi dụng nhược điểm háo sắc, ngoài ra còn tình thế Độc Cô, Vũ Văn và Lý gia tam phiệt hợp nhất, chưa kể ngoài Thạch Chi Hiền còn có Loạn Loạn, Lý Thế Dân tuyệt đối không có lấy một cơ hội, kỳ vọng của Phi Huyền tiêu tan. Và đúng như người nói, theo binh chế Đường thất, Lý Thế Dân căn bản không thể nắm quân tự lập mà hẳn cũng không muốn làm việc đó."

Khấu Trọng hỏi: "Nếu ta có khả năng giết được Lý tiểu tử, kích động quân Đường, sẽ như thế nào?"

Từ Tử Lăng đáp: "Chiến hỏa vô tình, nếu ta không giết người thì người giết ta, ta đâu còn gì để nói nữa. Nhưng người chẳng phải đã nói chỉ có dã tâm giành thiên hạ và hưởng thụ quá trình đó mà không có hứng thú làm Hoàng đế đó sao? Nếu tình hình cho phép, người có thể tha cho Lý Thế Dân, rồi nhường cho hắn ngai vàng trong tương lai."

Khấu Trọng cười khở: "Nghe người thuyết mà ta thấy sợ. Nói thẳng ra, thấy qua cái khổ làm Hoàng đế của Lý Uyên là ta đủ hiểu đương kim Hoàng đế là thằng ngốc. Tiếc rằng chúng ta chỉ là những tên khùng nói nhảm. Theo tình hình phát triển như bây giờ, ngay cả nếu ta có thể lấy được Giang Đô, vẫn khó thoát được cục diện tồi tệ binh bại trận tử. Nói thẳng ra, ta thật tình không thấy bất kỳ cơ hội nào cho chính ta. Ngược lại, Lý Thế Dân chí khí bền bỉ. Về thực lực cũng như sắp đặt chiến lược, ta vẫn còn kém Lý Thế Dân một bậc."

Từ Tử Lăng gật đầu, nói: "Người bị thua Lý Thế Dân ở Từ Giản, tâm tình ức chế nên đã tự coi thấp mình, cũng không đánh giá đúng nhạc phụ tương lai 'Thiên Dao' Tống Khuyết của người. Chỉ cần người duy trì được cục diện, một khi Tống Khuyết suất lĩnh đại quân phương Nam bắc tiến, tình thế thiên hạ sẽ đổi ngược lại, không còn do một mình Lý phiệt khuyh đảo nữa."

Khấu Trọng ngơ ngác: "Tống Khuyết sẽ tới giúp ta?"

Từ Tử Lăng nói: "Việc này ngàn lần chính xác, là Trầm Lạc Nhận và Lý Thế Dân nói cho ta biết. Tống Khuyết đang triệu tập binh lính của các tộc Lĩnh Nam, tiến hành tập huấn, nếu từ Lĩnh Nam ngồi thuyền theo sông tiến lên Bắc, dự đoán chừng hơn một tháng sẽ tới."

Khấu Trọng bán tín bán nghi hỏi: "Tại sao lão nhân gia không tức thì đến cứu ta?"

Từ Tử Lăng đáp: "Sau khi chiêu binh mãi mã, nhất thiết phải huấn luyện, việc này cũng mất ít nhất ba tháng, cộng thêm hành trình trên sông, thành ra cần khoảng thời gian hơn bốn tháng. Bởi vậy đại quân Lĩnh Nam muốn đến với ngươi thì nhanh nhất cũng phải khoảng tháng mười. Tuy nhiên Tống Khuyết là đại gia quân sự, chắc chắn sẽ không Bắc tiến vào thời gian đó."

Khấu Trọng thất thanh kêu: "Tại sao còn lãng nhăng thế? Đến lúc đó có lẽ ngươi đã đang xin với Lý tiểu tử cho mang xác Khấu Trọng ta về chôn cất tử tế bên cạnh mộ mẹ mất thôi."

Từ Tử Lăng thở dài: "Trọng thiếu gia, cái này kêu bằng quá lo tắc loạn. Người phương Nam ngược Bắc chinh chiến, việc đầu tiên cần khắc phục là vấn đề thủy thổ. Ở miền Bắc, tháng mười là khi mùa đông đến, tiết trời trở lạnh. Chịu không nổi gió tuyết buốt giá, khả năng tác chiến của quân binh phương Nam sẽ giảm mạnh. Với trí tuệ của Tống Khuyết, sao lại không thể nhẫn nại chờ đến lúc xuân về hoa nở mới phát binh chứ. Đến lúc đó ông ta ắt sẽ thông báo kế hoạch cho ngươi."

Khấu Trọng chán nản thở dài: "Như vậy chẳng phải còn cần cầm cự tới chín tháng dài đằng đẳng ư?"

Từ Tử Lăng nói: "Trong trường hợp Lạc Dương giữ được hơn chín tháng, ta hứa sẽ giúp ngươi giữ Giang Đô. Đây tuyệt không phải là lời nói bừa bời xúc động nhất thời, mà là quyết định sau khi đã đắn đo suy nghĩ. Ta không muốn cùng Lý Thế Dân giao phong, nhưng đối với Lý Tử Thông thì không có chuyện cố kỵ đó."

Khấu Trọng ngẩn người nhìn gã hồi lâu, rồi nói: "Tốt! Vô luận việc phục kích giết Thạch Chi Hiền thất bại hay thành công, chỉ cần không chết, ta sẽ lập tức trở về Bành Lương, dùng mọi biện pháp thu phục Lý Tử Thông."

Từ Tử Lăng hân hoan: "Ngươi khôi phục được đầu chí khiến ta cao hứng vô cùng, dù không biết đây là phúc hay là họa nữa. Xong việc ở đây, ta sẽ đi Ba Thục một chuyến, sau đó trở lại Bành Lương gặp ngươi."

Khấu Trọng nói: "Thế còn khúc mắc hiện tại của Tống nhị ca cùng Trường chủ mỹ nhân nên tháo gỡ như thế nào? Ta thật sự lo rằng vì nghĩ cho mục trường, Thương Tú Tuần sẽ trao thân cho Lý Kiến Thành. Đó là điều chúng ta không thể chấp nhận."

Từ Tử Lăng nói: "Chúng ta phải tìm cơ hội cùng Thương Tú Tuần thành tâm cởi mở nói chuyện một phen. Hy vọng nàng ta trì hoãn đến khi Lạc Dương thất thủ mới quyết định việc này."

Khấu Trọng gật đầu nói: "Đây là biện pháp trong khi không có biện pháp. Mong là Trường chủ mỹ nhân thật sự xiêu lòng vì Tống nhị ca thì không còn gì bằng. Cả hai nan đề của ta đều đã có cách giải quyết, còn người có vấn đề mới về phương diện nào?"

Từ Tử Lăng thuật lại nỗi lo sợ của Hồ Tiểu Tiên rồi nói: "Nếu chúng thực được Lý Uyên lấy tranh là có dụng ý, chúng ta cần cải biến đại kế trộm tranh, nhưng sẽ phải chấp nhận mạo hiểm hơn. Bây giờ, chúng ta cứ gán hai chuyện trộm tranh và phục kích giết Thạch Chi Hiền lại với nhau, bất cứ mắt xích nào xuất hiện vấn đề, chúng ta ăn không được là quay đầu chạy."

Khấu Trọng lo lắng nói: "Nếu Lý Uyên bỏ ý mời Tống nhị ca giám định bức tranh quý, hoặc chờ cả tháng cho điều tiếng lắng xuống mới làm việc đó thì chẳng phải chúng ta biến hết thành những thằng ngốc ôm cây à?"

Từ Tử Lăng quả quyết nói: "Ta có trực giác trong vài ngày tới Lý Uyên sẽ mời nhị ca vào cung, bởi lẽ ta phải chắc chắn bức danh họa trong tay là của thật chứ không phải đồ giả, bằng không sẽ biến thành trò cười. Nếu Tống nhị ca là Thân Văn Giang đích thực, một lời của Lý Uyên đủ khiến huynh ấy không dám hé miệng, cho nên dứt khoát sẽ không có chuyện chờ sau khi tin đồn lắng xuống. Hồ Tiểu Tiên quá quyến rũ, nên Lý Uyên động lòng là chuyện không lạ, nhưng lão ta có ý với nàng ta hay không, còn phải chờ Hầu công tử chứng thực."

Khấu Trọng vui vẻ hẳn lên: "Tối nay chúng ta đi khám phá địa đạo huyện bí rồi vào Hoàng cung dò đường. Con bà nó, Dương Châu Song Long và Đa Tình Công Tử đang đến đây!"

Từ Tử Lăng không bị lây niềm hưng phấn của gã, lạnh lùng: "Phải nói là Tào Tam đến đây!"

Khấu Trọng ngớ ngàng hỏi lại: "Tào Tam?"

Từ Tử Lãng đáp: “Dĩ nhiên là Tào Tam. Chúng ta trước hết giả làm Tào Tam lấy đi một món quốc bảo trong Đường cung rồi làm như tiện tay dắt dê. Trộm tranh chẳng qua chỉ là tình cờ. Càng không ai hoài nghi Tống nhị ca tiết lộ bí mật.”

Khấu Trọng nhú mày: “Hiện nay Lý Uyên đang tăng cường phòng bị, làm thế với chúng ta chỉ có hại mà chẳng có lợi.”

Từ Tử Lãng cười mỉm: “Ngươi thật sự nghĩ là có khác biệt à? Lý Uyên đang đề phòng Thạch Chi Hiền, lại nhân cái chết của Sa Phương nữa, trong cung chắc chắn giới bị cảnh giác đã đến tột cùng rồi, căn bản không có gì khác hết.”

Khấu Trọng thở phào: “Tiểu tử ngươi so với ta còn táo bạo gấp ngàn lần. Giống như trên tình trường, ta tự coi mình là chiến sĩ, nhưng ngươi mới là kẻ đi tiên phong, còn ta chỉ là thượng cấp! Hà hà! Tào Tam không những chẳng cao chạy xa bay, mà còn vào Hoàng cung lấy trộm đồ vật. Để xem khi chỉ còn hai tay không, Lý phiệt rốt cục sẽ phản ứng thế nào?”

Từ Tử Lãng nhìn sắc trời, hỏi: “Khoảng một thời thần nữa sẽ hoàng hôn! Chúng ta có nên đi gặp Thương Tú Tuần một lần không?”

Khấu Trọng đáp: “Ta nghĩ ngươi một mình đến gặp nàng sẽ dễ nói chuyện hơn, còn ta đi tìm Nhĩ Văn Hoán, bảo hắn phải bỏ cuộc đánh bạc tối nay. Đây gọi là muốn bắt thì phải thả. Chúng ta cứ chờ hắn tự đưa ra đề nghị, chẳng hạn như thà ở bên ngoài Thượng Lâm Uyển, còn hơn chui vào cái đồ trường, con bà nó, đối diện bên kia đường, hay những nơi đại loại như vậy, rồi ta làm ra vẻ cuối cùng cũng bị thuyết phục. Thái Hành Song Kiệt không chỉ tham lam thành tính, mà còn là những kẻ chỉ biết nghĩ đến bản thân mình.”

Từ Tử Lãng cười: “Nói tới nói lui cũng là muốn ta một thân một mình đi gặp mặt Trường chủ mỹ nhân, ép ta mang tiếng xấu.”

Khấu Trọng vỗ vỗ vai gã nói: “Trên đời chỉ có hai huynh đệ, đây gọi là cùng bàn cùng làm thôi, hay kêu bằng hợp tác có phân công cũng vậy!” Đúng lúc đó, cả hai thấy trong lòng máy động, cùng nhảy tới bên cửa sổ trông về hướng tây của ngọ thất nhìn ra ngoài.

Đứng bên ngoài như một u linh chính là Loan Loan, đôi mắt xinh đẹp tươi sáng nhìn hai người chằm chằm.

Cả hai vô cùng hoảng sợ, hồn phi phách tán.

- o O o -